

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Foltase, soudce Jana Kratochvíla a soudkyně Jitky Zavřelové ve věci žalobce: **V. V. T.**, zastoupeného Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, čj. OAM-1129/ZA-ZA12-HA13-2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 15. 5. 2025, čj. 58 Az 1/2025-28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce je občanem Vietnamské socialistické republiky. Do České republiky přicestoval poprvé v roce 1995. Měl zde trvalý pobyt, který však byl zrušen. Žádost o mezinárodní ochranu podal dne 28. 8. 2024. Jako důvod uvedl vyhrožování a napadení ze strany věřitelů ve Vietnamu, kterým není schopen splácet, protože zkrachoval. Na vnitrostátní orgány ve Vietnamu se s touto situací neobrátil.

[2] Žalovaný žalobci mezinárodní ochranu neudělil. I krajský soud jeho žalobu zamítl, neboť důvody pro jakoukoliv formu mezinárodní ochrany neshledal.

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku krajského soudu bránil kasační stížností. V ní namítal následující:

1. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu žalovaným.
2. Krajský soud nedostatečně a chybně posoudil žalobní námítky směřující vůči neudělení národního humanitárního azylu.

3. Je zřejmé, že v případě stěžovatele je dáno skutečné nebezpečí závažné újmy, proto mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana dle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[4] Žalovaný navrhl kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítnout, eventuálně zamítnout.

[5] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Žádný z těchto důvodů není v posuzovaném případě dán.

[6] Rozsudek krajského soudu není nepřezkoumatelný ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74; či ze dne 5. 12. 2017, čj. 2 As 196/2016-123, body 29-30). Krajský soud se dostatečně zabýval námitkami stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu (bod 13) i neudělením humanitárního azylu (body 15-16 rozsudku).

[7] Rozsudek krajského soudu je také v souladu s ustálenou judikaturou k otázce humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V řízení před správními soudy nelze zpochybňovat neudělení humanitárního azylu, nýbrž lze pouze konstatovat případné vybočení žalovaného ze zákonem stanovených mezí pro správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48). Stěžovatel překročení správního uvážení sice tvrdí, ale nijak jej neodůvodňuje. Značná část kasační stížnosti přitom tvoří citace judikatury týkající se udělování humanitárního azylu. Ta je však bez konkrétních námitek, které by tato judikatura měla podpořit, pro posouzení věci bez významu.

[8] Námitka stěžovatele ohledně nesprávného posouzení věci z hlediska doplňkové ochrany je nepřijatelná. Stěžovatel nijak nerozvádí, proč by u něj mělo být dáno skutečné nebezpečí závažné újmy. Takto formulovaná námitka je neurčitá a nereaguje na odůvodnění rozsudku krajského soudu. Z judikatury správních soudů přitom plyne, že stěžovatel zásadně musí reagovat na argumentaci krajského soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které krajský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43).

[9] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny stěžovatelem uplatněné námitky. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[10] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 8. září 2025

Tomáš Foltas
předseda senátu